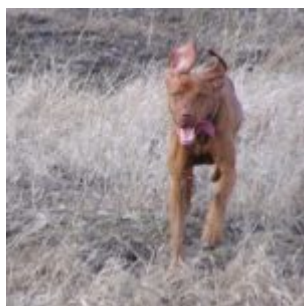

Nevšimla jsem si toho hned, ale pak koukám - Ash nějako neodolal a ochutnal, i když jinak venku tohle neřeší. Udělala jsem tedy čóro-móro, vzala kosti z další várky masa, nastražila za chalupou na louku a šli jsme se zrzavým delikventem cvičit, fakt, že i kdyby na zemi leželo celý prase, tak se prostě žrát nebude.

Dobrá, probrali jsme to a já byla venkoncem i ráda, protože si Zrzavohubec osvěžil, že ze země se nežere. No osvěžil, na ty vedra asi málo, horko mu mozek chudákovi zatemnilo a tak za čas, večer při pletí koukám, co to chroupe. No co by tak asi, že jo? Další kůstka. I jsem zařvala jak hladovej Brontosaurus a od plic mu řekla co si myslím o něm a jeho příbuzenstvu do padesátýho kolene. Zrzavohubec lehnul vedle cestičky a tvářil se, že jest mu stydno. Do hloubi jeho vlastní zrzavý duše stydno.

Rozhodla jsem se, že tentokrát to pojmu "psychologicky". Tvářila jsem se tudíž velmi nekompromisně. Pes ležel jak zmoklá rukavice a vypadal, že jest mu skutečně stydno. A provinilo. Skončila jsem zahrádkaření, šla do chalupy a chlupatci odměřeně sdělila, ať maže domů. Mazal. A já se rozhodla, že mu dám opravdu najevo, že se zlobím, že tohle se mi nelíbí. Nandali jsme si jídlo a zrzavý bobánek nic. Nedostal vůůůbec nic. Miska na žrádlo osiřela! Čokl nevěřícně zazíral a nestačil se divit. Protáhnul hubu ještě víc než obvykle, uši vyvšil do velikosti přerostlého baseta a s údivným heknutím ulehnu.

A aby zase on dal najevo mě, že tohle je fakt moc, že tohle jsem přehnala, lehnul si zadkem k nám. A na tom zadku bylo nepřehlédnutelně napsáno: "Polibte mi šos! Jsem chudák, co mu ani nažrat nedaj, ale já, já to ustojím a vy ještě uvidíte, zač je v Pardubkách perník!" Když jsme dojedli, nandala jsem i do osiřelé psí misky a povolala strážníka.

Pak jsem musela odkráčat do míst, kam i panovníci chodí bez ochranky a najednou slyšela

jak Náčelník Zrzavá huba kuňká a píská. Myslela jsem, že zase (jak já říkám), stojí frontu na záchod - občas když si dovolím odskočit, tak mu přijde, že už mě roky neviděl a spustí za dveřmi muziku. Když jsem vyšla ven, psa jsem neviděla a po chvíli se po něm už začala shánět. Na svém ležení nebyl, v ložnici nebyl, vzadu na zahradě nebyl, v rokli nebyl. Prostě nebyl. Pískat jsem nechtěla, říkala jsem si - jestlipak on, chlapec milý, někde nepáchá nějakou trestnou činnost??? Hodilo by se ho, Babinského, přistihnout přímo při činu. No ale furt nic!

Čirou náhodou jsem nakoukla pořádně do kuchyně a tam jsem to viděla. Pod oknem, velmi nenápadně, napasovaná mezi lednicí a kuchyňskou linkou, ležela zrzavá Sfinga. Nelžu, dokonalá kopie, jen ji přemístit do Egypta. Přední packy pravidelně rozložené, hlavu hrdě vztyčenou. Jen maličký detail tam byl. Sfinga se netváří záhadně v kombinaci s výrazem retardovaného plyšáka. A nekoulí do strany vypoulenýma očiskama. A nepíská. A hlavně - NESLINTÁ!!

Tož jsem se tedy šla na tu uslintanou Sfingu podívat. A milá Sfinga se okamžitě celá natetelila a hrdě se mi jala ukazovat, co že je to za vzorného tvora, ať se jdu okamžitě podívat, nebo už to neustojí a dostane z toho celého snažení snad infarkt, nebo co. Sfinga totiž, celou tu dobu, aniž by se jí dotkla, měla mezi tlapkama kostičku od kuřete a demonstrovala tak, že teda ale vůbec nemá tak hnusný předky, jak to vyjmenovala panička před půl hodinou a že ona sama je přímo vzorek ctnosti a poslušnosti, protože!!!! - našla a NESEŽRALA kost, která tam ležela opuštěně na zemi, a že je přímo ukázka toho, jak má vypadat vzorný pes, protože ani žďabínek kostičky nebylo!

A že to teda byla fuška, zvláště, když je panička tak natvrdlá a hledá dotyčnou Sfingu po všech čertech a nenapadne jí, že to co píská v kuchyni není papiňák, alébrž dokonale vychovaný pes, který už má namále z toho, jak se musí ovládat, aby tu blbou kost s gusem nesežral. Moc nepřeháním, když napíšu, že ten pes si oddychnul a s výrazem - Tojedost, žes tady, jinakjsemmělpocit,žeuzždošvesteknevydržím! - mi kost radostně přenechal. A hnal se k šuplíku, kde má svůj plecháček s piškoty. Ty musí mít panička neustále nachystané, protože je stále třeba odměňovat.

Obzvláště při asistenci v kuchyni, kdy je, za účelem obohacení se nějakou odměnou, paničce neustále přivírána hlava do dveří od kuchyňské linky, protože čoklovi se zdá, že už jsou moc

dlouho otevřená a teď je ta pravá chvíle je zavřít a vysloužit si tak odměnu. Ještě pár pokusů a naučím se vyndávat hrnec ze zadních pozic v časovém limitu jedna pikosekunda. Když jsem totiž pomalejší, tak Ešus usoudí, že je načase dvířka zavřít a obratem je zavírá. Asi jsem musela mít nějaké náhlé zatmění mozku či co. Jinak si totiž nedovedu vysvětlit, co mě to napadlo, zkoušet s Ešusem, jestli se naučí zavírat dvířka, když vím, jak je potrhlý.

Asi jsem byla zvědavá, jestli nám tohle půjde, když jsem to kdysi naučila Murphyho. Nejsem cvičitel odborník, vždy využívám situace a z té vycházím a něco štěkavce učím (poklona, americká plácaná, zpívej a jiné potřeby). Takže jsem si myslela, že to třeba už nezopakují. Mno, v tomto případě se evidentně zadařilo. A protože je Ešus pes velké razance, tak na rozdíl od Murphyho, který do dveří vždy jen jemně strčil čumákem, to bere pomalu s rozběhem a majzne do dvířek tlapou s takovou vehemencí (nebo spíš demencí???), že je občas i rovnou otevře a vytvoří tak nechtěně efekt lítaček a mlátí pak do nich pak jak, no jako hluchý do vrat.

Poučena už jsem, takže i když Murphy to uměl, Ešusa povel "Otevři!" učit raději nebudu. Už takhle mám někdy, díky jeho snaze vysloužit si piškotek a pokud včas nehouknu - Teď ne!, omlácenou hlavu, jako tvrdohlavec bijící s ní o zed' :).

Ovšem, kdo chce kam...

1.2.2007